

ωνία τοῖς ἀνέθηκεν, ἤτοι νὰ προστατεύσιν αὐτὴν κατὰ πάσης προσβολῆς, ἥτις πιθανὸν νὰ γίνη καὶ ἐκαστῶ τῶν κοινωνῶν ἰδίᾳ καὶ εἰς σύνολον τὸ κοινωνικὸν σῶμα, εἴτε πρὸς τὸ πρόσωπον, εἴτε εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν, ὅπως τέλος δύνανται νὰ μεριμνῶσι καὶ ἐπιβλέπωσιν εἰς τὴν πιστὴν καὶ αὐστηράν τῶν νόμων ἐφαρμογὴν, ἄνευ τῶν ὁποίων εἶναι ἀδύνατος τῆς κοινωνίας ἡ ὑπαρξις, (ὅρα φυλλ. Ζ. Α. ε. Β.) καὶ ὅπως προνοῶσι διὰ τὰς μυρίας καὶ ποικίλας ἐκείνας ἀνάγκας, αἵτινες εἶναι ἀναγκαῖον τοῦ κοινωνικοῦ βίου ἐπακολουθῆμα, πρέπει νὰ τοῖς παρέχωνται τὰ πρὸς τοῦτο μέσα. Τίνα δὲ εἰσὶ ταῦτα; Οἱ φόροι τοὺς ὁποίους χορηγοῦσιν αὐτοῖς αὐτοὶ ἐκείνοι, οἵτινες ἀξιοῦσιν νὰ χαίρωνται τῶν τοσούτων καὶ τηλικούτων εὐεργετημάτων.

Ἡ τῶν φόρων λοιπὸν ἀπότισις εἶναι οὐσία ἐνεστῶσα, ἡ μᾶλλον προκαταβολή τις, συμψηφιζομένη μὲ ἀναλόγους παρούσας καὶ μελλούσας ὠφελείας· εἶναι ὀφειλὴ ἱερὰ, τὴν ὁποίαν ὀφείλομεν εὐχαρίστως καὶ ἀγογγύστως νὰ καταβάλλωμεν χάριν ἡμῶν αὐτῶν, φροντίζοντες μόνον νὰ ἐξελέγχωμεν καὶ ἐπιβλέπωμεν τὴν τιμίαν, τὴν αὐστηράν, τὴν σκόπιμον αὐτῶν διαχείρισιν ἐκ μέρους τῶν κυβερνώντων.

Ι. ε. ΚΡΑΞΑΞ

ΤΟ ΡΟΔΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΙΟΝ

Η

ΔΥΟ ΛΕΞΕΙΣ ΠΕΡΙ ΑΝΘΕΩΝ

«Madre, consolati, se la tua figlia
A bella mammola tutta somiglia,
Nè mai lagnarti, se d'arti è senza.
Che far dell'arti dov'è innocenza?»
Bertola.

Ἡ μεγαλουργὸς χεὶρ τοῦ Πλάστου ἡ ἐκ τοῦ μηδενὸς εἰς τὸ εἶναι παραγαγούσα τοὺς κόσμους, ἡ τοὺς οὐρα-

νοὺς διὰ τῶν ἀστέρων καθωράτισσα, καὶ τὴν ἡμετέραν γῆν διὰ πλουσίων καὶ παντοδαπῶν δώρων πλουτίσασα, ἐν τῇ ἀπείρῳ Αὐτοῦ Σοφίᾳ ἐδωρήσατο ἡμῖν καὶ τὰ ἄνθη, ἅτινα πλεῖστον ἀναμφιβόλως συντείνουσιν εἰς τὴν ὅλην ἁρμονίαν τοῦ κόσμου. Ταῦτα τὰ μικρὰ ἄψυχα ὄντα, ἅτινα διὰ μυρίων ζωηρῶν χρωμάτων καταθέλγουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν καὶ διὰ τῆς μαγευτικῆς αὐτῶν εὐωδίας κατακηλοῦσιν ἡμᾶς, πολλάκις εὐγλωττότερα καὶ αὐτῶν τῶν ἐμφύχων μυρία ἐμπνέουσιν ἡμῖν αἰσθήματα κατὰ τὰς διαφόρους περιστάσεις. Καὶ ὄντως, τίς πολὺς γέρον ἐπὶ τῇ θεᾷ δροσεροῦ ἄνθους δὲν ἀνεμνήσθη τῶν χρόνων καὶ οὐ καὶ αὐτὸς ἠνθίζεν ὡς ἐκεῖνο, ὅταν οἱ πάγοι τῆς γεροντικῆς ἡλικίας δὲν εἶχον εἰσέτι ψυχράν τὴν φλογεράν αὐτοῦ καρδίαν; Τίς τρυφερὰ δεκαοκταέτις χεὶρ δὲν ἀπεφύλλισε τὸ ταπεινὸν ἄνθος τῶν λειμῶνων ἐναγωνίως προσδοκῶσα νὰ μάθῃ παρ' αὐτοῦ ἐὰν ἀνταγαπᾶται; Τίς παρθένος δὲν ἐπόθησε, δὲν ὠνειρεύθη ἐπὶ τοῦ παρθενικοῦ αὐτῆς μετώπου στέφανον ἐξ ἀνθέων πορτοκαλέας!

Καὶ τίς δὲν ἔχουσε θερμὸν δάκρυ ἐπὶ τῇ θεᾷ πολύχρου παρὰ ἀναμιμνήσκοντος αὐτῷ τὸν μακρὰν ἀπόντα φίλον! Καὶ τοὺς ναοὺς ἡμῶν, ὅπου ἡ ψυχὴ ἀφαρπαζομένη τῶν γηίνων συναγάλλεται τῷ Πλάστῃ, δι' ἀνθέων περικοσμοῦμεν. Ἐπὶ τοῦ φερέτρου βαίνομεν ἄνθη, ἅτινα ἐκεί μαραίνονται, δεικνύοντα ὅτι καὶ αὐτὰ θρηνοῦσι τὸν ἡμέτερον θάνατον. Καὶ ἐπὶ τῆς κρουρᾶς τοῦ τάφου πλακὸς, ὅπου πάντες σκληρῶς ἐγκαταλείπουσιν ἡμᾶς, τίς ἐστὶν ὁ πιστότερος ἡμῶν φύλαξ καὶ σύντροφος; Ἀλλ' ὡς ποικίλη ἐστὶν ἡ ἁρμονία τοῦ παντός, οὕτω πολλὰ καὶ ποικίλα εἰσὶ τὰ ἄνθη, ἀπὸ τοῦ ῥόδου μέχρι τοῦ εὐτελοῦς ἄνθους τῆς ἀκάνθης. Καὶ τούτων ἄλλα μὲν ὑψοῦσιν ἀγερώχως τὸ λεπτὸν καὶ εὐλύγιστον στέλεχος, ὡς φιλάρεσκος

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΩΝ ΥΙΩΝ.

—Μάλιστα, μοι ἔλεγε ἡθὲς φίλος μου τις, σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι δίδετε πολὺ λά χρήματα εἰς τὸν υἱὸν σας.

—Καὶ ἐγὼ λέγω ὅτι δίδετε πολὺ ὀλίγα εἰς τὸν υἱέτερον. Ὁ υἱὸς σας εἶναι εἰκοσαέτης· χιλίων φράγκων ἐπιχορήγησις! δὲν ἀρκεῖ!

—Ἡμὴν εἰκοσιπενταετής, καὶ ὁ πατήρ μου δὲν μοι ἐχορήγει πλέον τῶν τριακοσίων.

—Τὰ πράγματα δὲν ἔχουν σήμερον τὴν αὐτὴν ἀξίαν, καὶ οἱ νέοι τὴν αὐτὴν ἡλικίαν. Τριακόσια φράγκα τότε παρίστανον ποσὸν πλέον ἢ χίλια σήμερον, ἐνῷ τὰ εἴκοσιν ἔτη σήμερον εἶναι ἀνώτερα τῶν εἴκοσι πέντε τότε.

—Βέβαια ἕνεκα τῆς ματαιότητος τῶν νέων! τῶν παραφορῶν των! τῶν ἰδιοτροπιῶν! τῶν δαπανηρῶν ἑξῶν των!

—Οὐχί! ἕνεκα τῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσεώς των! γνωστὸς εἶναι ὁ σήμερον εἰκοσιπενταετής· βουλευτής, ἐκλογεὺς εἰς τὸ ἐν καὶ εἴκοσι. Πολλάκις ἐπιστήμων, βιομήχανος, ἔμπορος πρὸ τῆς νομίμου ἡλικίας.

—Κακόν!

—Ἔστω! ἀλλ' εἶναι γεγονός! ἐὰν ταχύτερον ἀναπτύσσεται σήμερον ὁ νέος ἀλλὰ καὶ ταχύτερον ἀποβαίνει ἀνὴρ. Ἡ ἡλικία τῶν ἡδονῶν ἔρχεται πρῶτως, ἀλλὰ πρῶτον καὶ αἱ ὑποθέσεις. Προσθέσατε τὰς εὐκαιρίας καὶ τοὺς εἰς δαπάνας πειρασμοὺς, ἅτινα ἐδεκαπλασιάσθησαν. Πόσοι προϋπολογισμοὶ ἀγνωστοὶ τοῖς πατράσιν ἡμῶν! Ἐντυπώσεις περιγηγήσεων, ἐκ τῆς ἐπιστήμης τέρψεων, ἀναζητήσεων, ἔργων εὐσπλαγχνίας, διαμονῶν ἐν ἐξοχαῖς, ἀλλὰ καὶ ταχυδρομικῶν καὶ τηλεγραφικῶν.

—Παρελείψατε τὰ καλλίτερα! Ἀλλ' οὐδέποτε θέλω ἀναλάβῃ τὸ οἰκονομικὸν αὐτὸ ὑπουργήμα! διὰ τοιούτων προϋπολογισμῶν καὶ χρήματα σπαταλῶμεν

νεᾶνις, ἄλλα δὲ κύπτουσι ταπεινοφρόνως, καὶ τούτων πάλιν τινὰ μὲν εἰσι λευκὰ ὡς ἡ χιών, σύμβολον παιδικῆς ἀθωότητος, τινὰ δὲ ῥοδινα, καὶ ἕτερα προικιλόχροα. Τίς ὅμως δύναται ν' ἀρνηθῇ, τίς δύναται νὰ μὴ ὁμολογήσῃ μεθ' ἡμῶν, ὅτι μεταξὺ ὄλων τῶν ἀνθέων δύο πρωτεύουσι, τὸ ῥόδον καὶ τὸ ἴον. Τὸ ῥόδον ὅτ' ἐν ῥυθροῦν ὥσπερ πορφύρα τῆς Τύρου, ὅτ' ἐν δὲ λευκότερον καὶ αὐτοῦ τοῦ κρίνου, καὶ πολλάκις ὠχρότερον καὶ αὐτῶν τῶν παρειῶν ἐρώσης νεάνιδος, ὡς χαριέντως λέγει Ἰταλὶς γράψασα περὶ ἀνθέων, μετ' ἀλαζόνος ἀσιατικῆς μεγαλοπρεπείας ἐκθέτει τὰ πλούσια αὐτοῦ κάλλη, καὶ νοήλως ἀνοίγει τὸν κάλυκα, ὡς ὑπερήφανος Ὁδάλισκη ἐπιδεικνύει τὰ ἀλαδαστρίνα στήθη, καὶ δέχεται τὴν δρόσον ὡς φόρον ὃν ἡ Αὐγὴ χρεωστεῖ εἰς τὰ θέληγρά του. Οἱ πρόγονοι ἡμῶν διὰ ῥόδον ἔστε φάνουν τὰς κεφαλὰς τῶν θυμάτων, καὶ τὴν πολιὰν τρίχα τοῦ μελωδικοῦ ψάλτου τῶν Χαρίτων. Τὸ ἴον ἐξ ἐνκντίας, ἄγνωστον καὶ ταπεινὸν, κρύπτει τὰ σεμνὰ αὐτοῦ κάλλη ὑπὸ πράσινον χορτάριον, ἐπόθεν κόπτει καὶ στολίζει τὸν παρθενικὸν κόλπον εὐγενῆς καὶ φιλέρημος ὡς αὐτὸ ψυχῇ, ἐλκυσμένη ἐκ τῆς εὐοσμίας, ἣν περιχεῖ τὸ εὐγενὲς τοῦτο ἄνθος, ὅπερ ὁμοιάζει πρὸς ἐκείνας τὰς καθαρὰς καρδίας αἵτινες ζῶσι μακρὰν τῶν κοσμικῶν ταραχῶν... Ὡ Παρθένοι, μὴ φθονήσητε τὴν ἀγερωχίαν καὶ τὴν ματαιότητα τοῦ ῥόδου, οὐδὲ τὰ ἐπιδεικτικὰ αὐτοῦ χρώματα. Ἔστε ἀγναί, εὐγενεῖς, ταπειναὶ ὡς τὸ ἴον, καὶ ταχέως θὰ διαλάμψωσι τὰ κεκρυμμένα ὑμῶν προτερήματα διὰ τῆς εὐωδίας, ἣν ἀκουσίως χέει πέριξ ἡ αἰδήμων ἀρετῇ, δηλαδή· ἡ ἀρετὴ ἐκείνη ἣτις ἀποφεύγει τὰς ματαίας πομπὰς καὶ ἐπιδείξεις.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 17 Ἀπριλίου 1877.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ.